

حسن رمضانی

ماجرایی که هنوز ادامه دارد

ورود فاضلاب شهری

به درون مزارع سبزی کاری

می‌گیرد. گفتنی‌ها زیاد بود.

محیط زیست شهری، بی تفاوت

تصمیم گرفتیم در قدم اول موضوع موقوفات زمین‌های کشاورزی و آبیاری مزارع با آب فاضلاب را پیگیری کنیم در تماس با محیط زیست شهری گفتند: ما به این موضوع کاملاً آگاهیم. حتی می‌دانیم چه کسانی و از چه جایی این فاضلاب‌ها را استفاده می‌کنند. اما این سوال که پس چرا کاری نمی‌کنید؟ بی‌جواب ماند!

اگر چه محیط زیست توانسته است با اقداماتی از ورود فاضلاب به زمین‌های زراعی داخل شهرستان ری جلوگیری کند ولی، زمین‌های بیرون شهرستان ناخواسته با مشکل ورود فاضلاب دست و پنجه نرم می‌کنند.

شهرداری عامل اختلاط فاضلاب و آب کشاورزی

کمی آن طرف‌تر داخل شهر و نزدیک تصفیه‌خانه شیرازی، شهرداری کانال فاضلاب‌هایی را احداث کرده است که عامل مخلوط شدن آب تصفیه و فاضلاب شهری است. سوالی که آن موقع در ذهنم شکل گرفت این بود که چرا شهرداری با وجود واقف بودن به بروز چنین مشکلی، باز هم دست روی دست گذاشته است؟

آب و فاضلاب شهری هم چیزی ندیده

کارشناسان شرکت آب و فاضلاب هم شاید جریان فاضلاب‌هایی را که به سوی زمین‌های کشاورزی سرازیر می‌شود مشاهده نکرده یا گزارش نداده‌اند که اگر غیر از این بود با ساخت یک کانال، این مشکل به راحتی برطرف می‌شد.

دنبال جوابی می‌گشتم تا علت حضور کم‌رنگ مروجان جهاد کشاورزی

بهداشت استان تهران از موتورخانه بازدید کرد. حاج صفر روشنی در رابطه با ادغام آب موتورخانه‌ها با آب فاضلاب اظهار داشت: تصفیه‌خانه‌هایی مثل عباس شیرازی، رستم‌آبادی، اصغر میرزایی و قلعه نو روی موتورخانه‌ها قرار دارند، که خواسته یا ناخواسته در هنگام بارندگی این آب‌ها به داخل چاه موتورخانه نشت می‌کند.

محمدعلی قاسمی یکی دیگر از زارعان اطراف حرم حضرت عبدالعظیم حسنی است. وقتی با او سر صحبت را از وظایف و بازدیدهای سازمان بهداشت باز کردم، گفت: یک سال است بهداشت به این جا نیامده، وقتی هم می‌آید به جای این که با ما به موتورخانه و کانال‌های آب بیاید، از موش‌های کنار نخاله‌های کود عکس

از ایستگاه مترو شهر ری بیرون می‌آیم. هوای تازه رخوت را از سرم می‌پراند. تصمیم گرفته‌ام ماجرای را که مدتی است همچون آتش زیر خاکستر، پنهان است مطرح کنم شاید راه حلی برای آن یافت شود.

حکایت آبیاری محصولات زراعی با آب فاضلاب شهری، مرا به سمت زمین‌های زراعی که مطلع شده‌ام محصولات کشت شده در مزارع آنها با آب‌های آلوده رشد می‌کند، روانه کرد. علاوه بر این برخی از زارعین زمین‌های اطراف حرم حضرت عبدالعظیم همگی وقف آستانند نگران وضعیت نامعلوم مالکیت و آینده خود هستند. یعنی زارعان این زمین‌ها مالکیتی بر این زمین‌ها ندارند. بر آن بودم که درباره‌ی این موضوع هم اطلاعاتی کسب کنم.

مهندس رحمانیان کارشناس کشاورزی گفته بود که این مزارع موقوفه عام است و آستان قصد دارد تا پس از استرداد این زمین‌ها نسبت به یکپارچگی و مکانیزه کردن آن‌ها اقدام کند.

بحث ادغام فاضلاب با آب موتورخانه که برای آبیاری مزارع استفاده می‌شود، (از تقاطع بین میثم و خیابان رضاییان) را با وی مطرح کردم.

مهندس رحمانیان در این زمینه اظهار داشت این ادغام به دلیل کمبود منابع آبی است. از طرفی ناآگاهی کشاورزان از پیامد و عواقب استفاده از این آب‌های آلوده هم مزید بر علت شده است.

در مجتمع باغداری و دامپروری حاج صفر روشنی، پیگیر نتایج بازدید سازمان بهداشت از موتورخانه مجتمع شدم زیرا چندی قبل سازمان

را در مزارع و در کنار زارعان برای خود توجیه کنیم که سر از سازمان اوقاف آستان حرم حضرت عبدالعظیم حسنی در آوردم.

آقای یاری، رییس اداره اوقاف سازمان در مورد زمین‌های کشاورزی که وقفی اعلام شده، چنین گفت: این زمین‌ها از سال‌های بسیار دور وقف آستان بوده است. و در زمان شاه برای آنها سند صادر شد که کار اشتباهی بوده است، امروز آستان تصمیم گرفته است این زمین‌ها را یکپارچه و با سرپرستی یک شرکت کشت و صنعت به آنها رونق بخشد.

بی تکلیفی صاحبان اراضی

وقتی از آقای یاری درباره‌ی تکلیف آدم‌هایی که سال‌ها در این اراضی به عنوان مالک کار کرده‌اند سوال کردم، وی پاسخ داد: قرار شده است به این افراد حق ریشه تعلق گیرد. یعنی کارشناسانی را به این زمین‌ها اعزام می‌کنیم با ارزیابی و برآورد زمین، قیمتی را برای آن تعیین می‌کنند.

از اوقاف بیرون آمدم. همه چیز خوب به نظر می‌رسید. زمین‌هایی که افراد مدعی آن حق ریشه می‌گرفتند. آب‌هایی که با روی هم گذاشتن پلاک‌ها و گفتن این جمله که ان شاء الله بی‌خطر است پای

